

От. Казахъ ти много да не думашъ хлѣбпросѣкъ, защо това име е хулно: и колко да е сиромахъ нѣкой си, никогашъ не прилича да го хулиме.

С. Срѣгнахме единъ сирмахъ, който носѣше дрѣхи раздрани, и бѣше зрѣлище страшно!

От. Страшно? азъ мислѣхъ милно. Но що казваше сирмахъ а?

С. Искаше милостинѣхъ.

От. Не показа ли къмъ него милость?

С. Азъ не знаѣхъ що е милость.

От. Не пожали ли оня челоуѣкъ?

С. Не любезный ми отче: ами се оплашихъ отъ него, и се затърчахъ колкото могъ яка та.

От. Не трѣбѣше да бѣгашъ: защо оня сирмахъ нещеше да ти стори никое зло: но бѣше по добрѣ, ако му казваше: » жалѣ тж мой сиромаше, и искахъ да те помилвамъ: но немамъ нищо ». Защо тогава той щеше да види милость тж ти, и съ това щеше да се благодари.

С. Пакъ думашъ рѣчь тж милость, която азъ не разумѣвамъ.

От. Ето ты е тжлувамъ. Кога се разболѣе майка-ти, или братъ ти и страдѣтъ болки, това весели ли те или те разжалва?

С. Разжалва ме.

От. Жалость, щото претърпявашъ за лошашины тѣ на други тѣ, се зве милость. Петръ е пріятель твой: защо го жалише, кога той по на предъ порѣза ржкж тж си: и изтече много кръвъ, ты ли осѣти болкж тж му?

С. Не осѣщахъ болкж тж му: но го жалехъ.

От. Ето тази жалба е милость: защо то обичашъ Петра, зато желашъ да дочаква добрины, а не лошашины: и кога се зарадва той, и ты се радвашъ съ него: а кога страда, и ты състрадашъ съ него. Това се зве съ